

[Knud Lind]

meget afgørende for Fremskridtspartiet, at denne debat får gjort klart, at Folketinget ikke lader sig rive med af den usmagelige miljøhætz, f.eks. dansk landbrug har været udsat for. Landmændene husker fru Ritt Bjerregaards hårde ord.

Det er også meget vigtigt at få slået fast, at Folketinget nøje overvejer, om miljøinvesteringerne nu også får den forventede effekt, og at miljøministeren og hendes embedsmænd undgår fejlinvesteringer. Hvis der ikke føres nøje kontrol fra Folketingets side med diverse miljøteknikere, så kan skatteborgerne se frem til en milliardskandale på miljøområdet. Det må vi undgå. Jeg vil godt spørge miljøministeren, om et kontroludvalg måske ikke burde nedsættes. Det er mange penge, vi taler om her.

Jeg vil også godt spørge – når vi nu taler om rodzoneanlæg – om det er rimeligt, at Storstrøms Amt farer så hårdt frem, som amtet har gjort, f.eks. mod en hr. ingeniør John Schmidt, der med lodsejernes velsignelse såmænd bare havde lavet et forsøg med naturligt rodzoneanlæg ved Dybsø Fjord. Det blev standset med henvisning til naturfredningsloven. Bagefter kan man så høre i radioen, at Storstrøms Amt vil gå i gang med rodzoneforsøg ved Glumsø. Den slags »vi-alene-vide-mentalitet« forbedrer ikke miljøministerens omdømme i befolkningen.

Statsministeren og KVR-regeringen har fastholdt det synspunkt, at kommunerne skal reducere lønsummen med 2 pct. i 1988 og 1 pct. i 1989. Jeg vil godt spørge: Kan miljøministeren garantere, at miljøhandlingsplanen til 33 mia. kr. inden for de næste 6 år vil være fuldstændig neutral over for disse besparelser? Personlig tror jeg, at vandmiljøplanen vil have den direkte modsatte virkning. Det vil imidlertid glæde mig, hvis miljøministeren allerede her i dag kan love Folketinget, at ministerens plan til 33 mia. kr. ikke vil have en modsat rettet virkning på regeringens sparekrav.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Over for fru Margrete Auken skal jeg selvfølgelig beklage, at jeg er såvel trættende som forstemmende. Da jeg ikke kan se, at fru Margrete Auken er til stede, vil jeg nok afkorte indlægget lidt. Det, der var mit problem i første omgang, var faktisk, at jeg var i tidnød. Jeg havde ikke mere end 20 minutter, og der var jo temmelig

mange spørgsmål, og derfor kunne jeg måske ikke give fru Margrete Auken al den tid, fru Margrete Auken kunne ønske sig.

Jeg synes faktisk, jeg antydede, at vi skulle have en offensiv strategi på andre områder end blot miljøområdet, men at det naturligvis ikke var så enkelt at omlægge hele Danmark, som fru Margrete Auken synes det er, og at jeg i øvrigt ikke opfatter problemet med forureningen fra transporten – det kan man jo ikke gøre, når man bor i København – alene som et spørgsmål om katalytiske efterbrændere.

Men noget af det første konkrete – fru Margrete Auken efterlyste også i sit indlæg nogle konkrete tiltag – vi skal i gang med, er katalytiske efterbrændere. Vi skal finde en løsning på afgiftsproblemet, og den ligger ikke lige for. Derfor er det heller ikke så nemt at få den sag bragt på plads.

Til hr. Leif Hermann vil jeg sige, at det er rigtigt, at grunden til, at regeringen ikke kan stemme for dagsordenen i første omgang, er spørgsmålet om tidsfrister. Så jeg ville ikke gå nærmere ind på dagsordenen, men det skal jeg gerne gøre nu.

Det drejer sig bl.a. om et program for forebyggelse af forureningen med næringssalte og organiske stoffer. Jeg synes, det er for smalt kun at arbejde med det. Jeg ønsker at arbejde mere generelt med, hvad der egentlig kræves på miljøområdet. Det er ikke kun et spørgsmål om næringssalte og organiske stoffer. Det er noget meget mere vidtgående, der skal til. Derfor har jeg ikke noget ønske om at tage sådan et lille område ud og give det al min tid. Jeg har derimod et ønske om at bruge ministeriets og styrelsens tid på det. Jeg har et ønske om, at vi får en meget bred diskussion i Miljøministeriet om, hvordan vi bedst kan tilrettelægge miljøinvesteringerne også på lang sigt.

Det var grunden til, at jeg ikke syntes, det var en hensigtsmæssig pind, hr. Leif Hermann havde som pind 2.

Når det drejer sig om pind 3, har hr. Leif Hermann naturligvis ganske ret i, at vi ikke kan have noget imod at fremlægge en redegørelse om den internationale indsats, så det vil vi inddrage som led i det mere generelle arbejde.

Så er der nok en gang spørgsmålet om de kommunale tidsfrister. Der citerer hr. Leif Hermann ret konsekvent Jyllands-Posten, mens jeg prøver på at tage mit udgangspunkt i Kommu-